

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

Jennifer Probst

Toate drumurile duc spre tine

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

1

„Urmează să se întâmple ceva.“

Harper Bishop s-a ridicat brusc din pat, inima bătându-i cu putere, și a mijit ochii. Era înconjurată de blană moale și de o căldură sufocantă, însă corpul ei era atât de obișnuit cu temperaturile extreme, încât nu putea să doarmă decât dacă avea alături o haită de câini. Aceștia au mârâit iritați și s-au lipit și mai mult de ea, fără să simtă vreun pericol când ceasul arăta ora trei dimineța.

Corpul ei s-a relaxat încet. Probabil fusese doar un vis ciudat. La ce menajerie avea, răufăcătorii nu aveau nici o șansă să se strecoare în casă. În plus, toți din oraș știau că nu era nimic de furat în căsuța ei cu două dormitoare, decât dacă voiau un animal salvat de ea.

A pus iarăși capul pe pernă și s-a uitat la tavan. A simțit din nou ceva în interior, ca și cum se apropia o furtună. Uneori, se întreba dacă începea să semene din ce în ce mai mult cu un animal din cauza companiei pe care o avea. Dar instinctul primitiv din stomac nu părea să anunțe un pericol.

Era mai degrabă o premoniție că viața ei sigură, ordonată și protejată avea să fie întoarsă pe dos.

Fratele ei, Ethan, ar fi înțeles-o. Îi mărturisise odată că și el simțise așa ceva în armată, când se pregătea să sară din avion, într-o misiune de salvare. Fusese străbătut de un fior care prevestea că vechea lui viață avea să se schimbe pentru totdeauna.

Înăbușindu-și un oftat, s-a dat jos cu atenție din patul matrimonial, unde abia avea aer să respire, și s-a îndreptat spre bucătărie. Lumina lunii se strecura pe geam și o briză ușoară îi mângâia pielea goală. Figaro și-a ridicat capul de pe fotoliu și i-a aruncat o privire dezgustată, după care s-a culcat la loc.

Harper a încuviințat din cap. Figaro nu se purtase niciodată ca o pisică a străzii. Când o salvase, era înfometată, udă până la piele

și tremura într-un tușiș. Peste câteva zile, pisica își revendicase noul loc, considerându-se o regină și obligându-i pe câini să accepte noua ierarhie. Animalele lui Harper erau ca niște adolescenți capricioși. Nu suportau când le era întrerupt somnul, cu toate că dormeau cam 18 ore pe zi. Pe de altă parte, Harper se considera norocoasă dacă reușea să doarmă cinci.

A aprins lumina și a cântărit opțiunile de cafea. Până la urmă, a ales un amestec special Kona, care-i fusese livrat de la Disney World. Privi ibricul dând în foc și inhală mirosul incredibil de energie și viață. Apoi își luă cana și se așază pe fotoliul mare de piele, cel pe care Figaro nu-l ocupa momentan. S-a ghemuit sub pătura uzată, privind cum lumea se trezea lent.

Mintea i-a zburat la numeroasele sarcini care o așteptau. Să se ocupe de una dintre cele mai vechi ferme cu cai salvate din orașul pitoresc Gardiner era pasiunea ei, dar era și o muncă foarte solicitantă. Urma să fie o licitație de cai unde avea să caute cai abuzați sau care puteau fi călăriți, pe care să-i aducă la fermă și să-i pună pe picioare. Avea trei programări de călărie pentru oaspeții aflați la pensiunea de pe proprietate, condusă de sora ei, Ophelia. O programare la veterinar pentru Stitch, care părea să fie rănită la un picior din față. Și două programări cu posibili cumpărători, care spera că aveau să se desfășoare bine. Hambarul avea un număr limitat de boxe și, dacă le găsea familiei mai multor animale, putea să adopte mai multe. Era un ciclu vicios, plin de dezamăgiri și suferință, însă victoriile erau cele care o ajutau să meargă mai departe. În timp, învățase cum să-și protejeze inima pentru ca o pierdere să nu distrugă toate lucrurile pentru care muncise din greu.

Un singur animal salvat de ea era îndeajuns. Da, sigur, voia să salveze sute, dar, dacă irosea energie și timp prețios făcându-și griji, nu făcea decât să rămână fără resurse. În ultimii ani, reușise să găsească un echilibru. Totul era exact cum își dorea.

Avea noroc că se implicaseră și fratele, și sora ei în conducerea afacerii familiei după moartea părinților. Când aceștia își găsiseră sufletul-pereche, fusese și mai încântată că partenerii lor aleseseră să rămână în Gardiner și astfel rămăseseră toți împreună. Faptul că îi văzuse găsindu-și perechea fusese o experiență fericită, dar și dulce-amăruie. Masa familiei aproape că se dublase, iar ea era singura care nu avea pe nimeni. Uneori se simțea singură, dar nu se concentrase niciodată la găsirea unui partener, pentru că se cunoștea prea bine. Știa că avea tabieturile ei, era încăpățânată și ar fi ales oricând un animal în defavoarea unui om. Puținele aventuri pe care le avusese se terminaseră

cu persoana respectivă devenind geloasă pe pasiunea ei, iar asta dusese, evident, la despărțire.

Nu fusese tristă din cauza asta. Chiar și cu toate beneficiile care veneau la pachet cu sexul, nici un bărbat nu-i captase interesul mai mult de câteva săptămâni. Era ca și cum fusese construită diferit de alte femei. Avea 33 de ani și nu simțise niciodată presiunea ceasului biologic. Nu dorise să probeze rochii de mireasă, sau să aleagă nume de copii, sau să viseze la un bărbat care s-o completeze.

Era completă de una singură.

Tocmai de asta nu avea nevoie ca viața ei perfectă să fie amenințată de o voce străină. Nu voia să aibă de-a face cu ceva nou. Avea destul de muncă și suficientă siguranță și fericire în viață așa cum era. Așa că Harper a făcut singurul lucru pe care-l putea face.

I-a zis vocii enervante să dispară.

Soarele a răsărit în sfârșit, iar ibricul a rămas gol. Câinii au sărit din pat ca s-o întâmpine cu entuziasmul lor, care implica lins, dat din coadă și priviri pline de iubire. Harper s-a mobilizat pentru ziua ce urma, iar ciudata premoniție s-a evaporat. Urma să aibă o zi normală la fermă, fără surprize.

Exact cum îi plăcea.

„Urmează să se întâmple ceva.“

Aidan O'Connor a admirat casa albă cu turcoaz care se întindea pe mai multe hectare, încadrată pe fundal de Munții Shawangunk. Era obosit, înfometat și nu mirosea prea bine după o călătorie așa de lungă – o combinație departe de a fi câștigătoare. Orașelul Gardiner părea locul perfect unde să se ascundă o perioadă, dar l-a străbătut un fior familiar, anunțând probleme.

A ripostat, sperând că vocea avea să dispară. Nu-i păsa dacă era vorba de o oportunitate ce avea să-i aducă bani sau de un val de adrenalină. Se săturase să alerge plin de speranță după visuri și instincte primare, doar pentru ca totul să se întoarcă împotriva lui.

Planul lui de a explora regiunea Hudson Valley din New York în vizita sa în SUA părușe o idee bună când plecase din Irlanda ca să schimbe peisajul și să se reinventeze. Ajunsese la o răscruce în carieră și trebuia să se adune. Avea nevoie de un nou început. Trebuia să nu se mai concentreze atât de mult asupra trecutului și să accepte faptul că putea să controleze doar acțiunile lui, nu și pe ale celorlalți. Toate expresiile acelea oribile și clișeele de care răsese cândva se transformaseră dintr-odată în realitate.

Din păcate, ultimele luni în care căutasem noi oportunități doar îi consolidaseră eșecul și îl binecuvântaseră cu depresie și epuizare.

Se săturase de toate astea. Se săturase să caute calul perfect pe care să-l antreneze. Se săturase să încerce să cucerească proprietari snobi și să doarmă în hoteluri dărăpănate, în timp ce se lovea de dezamăgiri zi de zi. Se săturase să meargă la nenumărate piste ca să se prezinte într-o lumină bună. Era aproape falit, iar speranțele lui, aproape distruse.

Era acolo pentru o vacanță, atâta tot. Locul arăta perfect. Îi amintea de acasă, unde căsuțele primitive din piatră îi întâmpinau pe vizitatorii veniți în Kildare cu promisiunea unui mic-dejun irlandez ca la carte. Aerul era proaspăt și umed, iar peisajul, de un verde care-ți lua ochii. Florile de primăvară erau înflorite, iar hanul pe care-l alesese de pe TripAdvisor avea o aură fermecătoare și caldă. Momentan, părea să fie exact ce-i trebuia. Liniște și pace. Fără oameni care să-l deranjeze. Pe proprietate era și o fermă cu cai salvați și putea să călărească de plăcere, nu pentru muncă. După numărul standurilor de fermă pe care le văzuse pe drum, era sigur că mâncarea avea să fie decentă și proaspătă și aici. Se săturase de mâncarea procesată din aeroporturi și de fast-food.

Aidan a urcat scările cu geanta pe umăr și a văzut o femeie drăguță și suplă, cu părul blond-căpșună, ieșindu-i în întâmpinare pe verandă.

– Domnul O'Connor? Sunt Ophelia Bishop. Bun-venit la Pensiunea Cuibul lui Robin!

– Încântat de cunoștință, Ophelia!

– Sunt sigură că ești epuizat după călătoria lungă. Permite-mi să-ți iau geanta!

– Mulțumesc, dar pot să-mi duc propriul bagaj.

Zâmbetul dulce al proprietarei a contrastat cu mișcărilor ei directe când i-a luat bagajul de pe umăr.

– Stai liniștit, mă descurc. Intră! Am pregătit hârtiile. Ai ceai și prăjituri, dar, dacă vrei un prânz mai ușor, am câteva meniuri din niște locuri minunate din oraș care livrează și aici.

L-a invitat înăuntru, iar Aidan a fost uimit de frumusețea interiorului, de la scara delicată și șerpuită la antichități și tavanul înalt.

Ophelia s-a dus la birou și a început să apese pe taste cu dexteritate. Inelul cu diamant mare strălucea în lumină.

– O să stai la noi două săptămâni. Ți-am dat camera imperială, acolo o să ai intimitatea cerută. A confirmat că plata a fost făcută și l-a pus să semneze câteva hârtii. Cum a fost drumul?

– Sunt puțin obosit după atâta condus, dar nu e nimic ce nu poate fi remediat de o halbă sau de o cană de ceai. Hanul e superb.

– Mulțumesc, i-a spus ea zâmbind. O să mă asigur că o să ai ambele băuturi la îndemână. Ți-am pus în frigider apă și niște gustări. Servim micul-dejun până la ora zece și pot să-ți fac rezervări pentru activități sau pentru cină. Ți-am programat deja câteva sesiuni de călărie și am notat că ai experiență ca să mergi pe traseu.

– Sună minunat.

– Ai ceva restricții alimentare?

Aidan i-a apreciat atenția la detalii și dorința de a-l ajuta.

– Nu, deși dimineața am poftă de produse de patiserie. Aveți vreo brutărie în oraș?

– Îți plac pateurile? l-a întrebat ea cu o licărire în ochii albaștri.

– Aș mânca zilnic dacă aș putea. Sper că nu mă tachinezi, nu?

Ophelia a râs și a clătinat din cap.

– Niciodată. În plus, acum, când stai la pensiunea mea, nu mai ești un străin. Din ce parte a Irlandei ești?

– Kildare.

– Mama s-a născut acolo! Ea a construit pensiunea. Mereu am vrut să vizitez zona aia, a zis ea, luminându-se la față.

– Ar trebui s-o faci. E plăcut să stai pe pământul de unde se trag părinții tăi. Și mama ta a construit un loc minunat. E aici? Mi-ar plăcea s-o cunosc.

– A murit acum câțiva ani.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc. Dar simt că e alături de noi în fiecare zi. M-a învățat cum să fac faimoasele ei pateuri, iar dimineața fac frișcă proaspătă, care merge perfect cu ele.

– Deja îmi place de tine, Ophelia Bishop.

– Sper că nu prea mult.

Aidan a întors capul în direcția vocii. Bărbatul care stătea în capătul scărilor îl privea cu un amestec de amuzament și avertizare. Era o privire prin care-și revendica femeia, așa că Aidan a zâmbit. Ophelia era o femeie interesantă, dar nu era nici o scânteie între ei. Și chiar dacă ar fi fost, nu s-ar fi băgat niciodată în relația cuiva.

– Sunt interesat numai de pateuri, a spus el.

– Serios, Kyle? a zis Ophelia, dându-și ochii peste cap. Bietul om abia a ajuns aici și tu deja te bați în piept ca o gorilă?

– Iubito, prefer imaginea unui prădător rafinat care doar îi amintește altui mascul alfa cum stau lucrurile.

Aidan a râs, iar Ophelia și-a încrucișat brațele la piept și l-a fixat pe Kyle cu privirea.

–Nu suntem la grădina zoologică din Bronx. Apoi s-a întors din nou spre Aidan, cu un zâmbet grațios. Îmi cer scuze, domnule O'Connor. Soțul meu încă nu știe să-i întâmpine pe oaspeți așa cum trebuie. E posibil să mai aibă nevoie de niște lecții.

Kyle s-a rezemat de balustradă și i-a făcut cu ochiul.

–Cred că ai dreptate. Lecțiile private funcționează cel mai bine.

Un cuplu căsătorit în care încă exista acea scânteie. O ceartă bună era la fel de distractivă ca o partidă bună, cel puțin asta era părerea lui Aidan. Aerul dintre ei a sfârșit, dar știa cum erau femeile irlandeze și era convins că aceasta nu ceda prea ușor.

Ophelia și-a întors capul, iar părul ei roșcat a strălucit ca muleta unui matador.

–Mă bucur că ai părerea asta, pentru că te-am înscris la un curs de servicii de ospitalitate la Institutul Culinar. O să fii destul de ocupat în următoarele săptămâni. Am auzit că dau multe instrucțiuni dificile și teme.

Expresia șocată a lui Kyle a fost îndeajuns cât să-i facă lui Aidan ziua mai bună. Femeia a ignorat protestele soțului ei și i-a dat oaspetelui cheia de la cameră, zâmbindu-i larg.

–Pe scări, a patra ușă la stânga. Sunt aici tot timpul dacă ai întrebări. Sper să ai o ședere minunată.

–Mulțumesc, cred că așa o să fie.

De data asta a fost pregătit și mai rapid, luându-și bagajul înainte ca Ophelia să protesteze. S-a îndreptat spre scări, aruncându-i lui Kyle o privire înțelegătoare, ca de la bărbat la bărbat. Starea i se îmbunătățise considerabil în doar cele câteva minute de când ajunsese aici.

Aidan a înaintat pe hol, începând în sfârșit să se relaxeze, când vocea din interior i-a șoptit din nou la ureche:

„Urmează să se întâmple ceva. Pregătește-te!”

A scrâșnit din dinți și și-a dorit să nu fi ascultat vreodată de vocea aceea când fusese mai tânăr. Da, îl ajutase să-și clădească o carieră pe care o iubea. Dar îi și distrusese viața, lăsându-l să strângă resturile și să se întrebe dacă puteau fi puse la loc. Iritat, a intrat în camera lui și i-a răspuns vocii:

„Du-te naibii, m-am săturat!”

După asta, s-a lăsat liniștea.

2

Harper a intrat în grajd, ștergându-și fruntea cu dosul mâinii, doar ca să își dea seama apoi că nu făcuse decât să-și întindă noroiul pe față. Ce dimineată! Era murdară, transpirată și puțin iritată. Una peste alta, combinația perfectă.

A pus șaua și căpăstrul pe masa încărcată și s-a îndreptat spre boxe. Pe drum a călcat pe gunoarie și lucruri care n-aveau ce să caute în grajdul ei. Era ridicol. Locul era un dezastru, deși îi spusese foarte clar lui Owen că sarcina lui principală era să curețe grajdul. A inspirat adânc ca să se calmeze și s-a oprit în clipa în care a simțit mirosul după ce a călcat într-o grămadă de excremente.

Tocmai călcase în balegă de cal.

De parcă îi simțiseră starea proastă, câțiva cai au nechezat și au întins capul ca să fie mângâiați sau să primească morcovi.

–Îmi pare rău, băieți. Nu știu sigur dacă azi o să apuc să călăresc. Încă nu avem destui oameni, iar noul nostru angajat pare mai interesat de telefon decât de curățarea boxelor.

A ieșit și s-a șters pe iarbă. A observat încuietorea stricată de la poarta de afară, buruienile care umpleau aleea și încă o mie de sarcini pe care nu avea cum să le termine în 24 de ore. După ce s-a mai șters de câteva ori și și-a notat să-și spele gheata cu furtunul, a verificat tabla cu programările de călărit, după care a ascultat mesajele vocale care se adunaseră în ultimele ore.

Inima i-a bătut cu putere când a ascultat mesajul unei femei interesate s-o cumpere pe Little Foot, o iapă perfectă pentru fiul ei. Calul avea nevoie de o familie care să-l călărească în mod constant ca să prospere, nu de plimbări cu oaspeții unei pensiuni și antrenamente cu angajații. Din păcate, când a ajuns la al treisprezecelea mesaj, femeia a anunțat-o că renunțase la cal deoarece Harper n-o sunase înapoi, așa că se dusese și cumpăraseră un cal de la altă fermă.

„La naiba!”

Și-a rotit gâtul ca să scape de junghiuri și a urlat cuvântul preferat în minte. În mod normal, nu se ferea să țipe obscenități, dar încerca să nu-și piardă cumpătul în preajma animalelor. Erau prea sperioase și avuseseră parte de destule traume în viețile lor scurte. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca singura lor sursă de stabilitate să aibă o criză.

Harper a inspirat adânc, a deschis gura și a șoptit nervoasă către rafturi:

–La naiba!

–Ai o zi proastă?

Era Ethan, fratele ei. Mereu reușea să se strecoare cu o grație misterioasă, care îl ajutase în armată. Era roșcat, ca sora lor, Ophelia, și părea gelos că Harper fusese evitată de blestemul irlandez. Doar Harper știa cât de mult își dorise părul roșcat și nu șatenul-închis plictisitor pe care îl avea.

Și-a frecat fruntea, ignorându-i zâmbetul. Ethan mereu reușea să-i citească starea, de parcă era conectat la schimbările ei subtile de energie. Avea același talent și cu caii, alt motiv pentru care familia îl poreclise „Îmblânzitorul de cai” încă de la început.

–Vreau să-l concediez pe Owen. N-a verificat mesajele, așa că am pierdut un client. Niciodată nu curățai grajdul cum trebuie și e lipit de telefon. În plus, am călcat în bălegar.

–Are doar 19 ani, toți sunt lipiți de telefon la vârsta asta. În plus, nu pot să-l trimit înapoi pe nepotul judecătorului Bennett.

–N-ar fi trebuit să acceptăm un puști care se îmbată așa de tare încât își vandalizează propriul dormitor, nu pe cel al rivalilor.

–Știi că judecătorului îi place să ne ofere câte o provocare. Anul trecut am luat-o pe Chloe și uite ce frumos a evoluat! a zis el cu afecțiune.

Chloe era o tânără de 20 de ani care vara trecută fusese trimisă la ferma de cai de către judecătorul Bennett ca pedeapsă pentru o infracțiune de vandalizare pe care n-o comisese. Lucrase la grajd și se apropiase de familie, inclusiv de Mia, logodnica lui Ethan. Acum îi vizita în mod constant și avea propriul cal.

Harper a oftat îndelung.

–Cu Chloe a fost altfel. E isteată, nu idioată.

Ethan a chicotit și s-a dus să salute caii.

–E doar un copil care încearcă să-și găsească drumul. O să vorbesc cu el. O să-i spun să nu mai folosească telefonul și să curețe totul.

Harper și-a rotit umerii ca să scape de tensiune.

–Mulțumesc.

–Ești bine, Harp?

Harper a ezitat nu pentru că nu voia să vorbească cu Ethan, ci pentru că nu reușea să explice problema adevărată. Tensiunea din stomac se intensificase de-a lungul săptămânii. Cuvântul care-i descria starea cel mai bine era unul pe care-l ura.

„Agitație.”

A fluturat din mână, încercând să ignore întrebarea și gândurile ciudate.

–Da, îmi pare rău, am multe pe cap. Cum John o să fie plecat în următoarele săptămâni, sunt multe de făcut.

John era asistentul ei și lucra la fermă de câțiva ani. Făcuse o întindere la spate și trebuia să stea în pat o perioadă. Slavă Domnului că soției lui îi plăcea să îl răsfețe! Harper știa că bărbatul era pe mâini bune.

–Munca pare să se fi triplat, cheltuielile au crescut și e greu să găsec un ajutor de încredere. Săptămâna viitoare o să fie o licitație de cai și voiam să salvez câțiva, dar nu avem loc până ce nu vindem câțiva din actualul grajd.

Activitatea de salvare a cailor era pasiunea lui Harper, dar nu era la fel de profitabilă ca pensiunea. Visul ei de a extinde locul era departe de a deveni realitate, dar credea că avea să obțină banii într-o zi. Pe lângă faptul că salva cai de la diferite licitații, îi reabilita și îi vindea, ținea și câini în pensiune și dădea lecții de călărie. Însă cum era dependentă de voluntari, iar John nu era disponibil, avea prea mult de muncă și prea puțini oameni care s-o facă.

–Știi că am petrecut mult timp departe de fermă. Din cauza călătoriilor de serviciu ale Miei, a renovării casei și a planurilor de nuntă, nu m-am implicat cât ar fi trebuit. Nu e cazul să fii stresată.

Harper și-a dat ochii peste cap și l-a privit dezgustată.

–E stupid ce spui. Acum ai o parteneră și e normal să fii o echipă. Și nu sunt stresată, doar mă plâng, atâta tot. Nu mai știi care e cel mai sănătos mod de a ne elibera de stres, așa cum zicea mama?

–Cum aș putea să uit? Problema mea e că niciodată n-ai fost genul care să se plângă. Dacă n-ai fi atât de încăpățânată când vine vorba de angajații noi, ți-aș aduce pe cineva să te ajute.

–Nu sunt încăpățânată, doar insist să fie cineva de calitate.

Ethan a pufnit și și-a pus mâinile în șolduri.

–Serios? N-ai fost deloc mulțumită de ultimii pe care am vrut să-i angajez și mi-ai oferit numai scuze ridicole.

–Unul nu avusese niciodată un animal. Cum putea să îngrijească o fermă fără să fi avut vreodată grijă de un animal?

–Avea pești și papagali. Din câte știu, astea sunt animale.